

БЕЛИЯТ ЕСКАДРОН

Ние бяхме сами в една малка стая на болницата. Другарят ми, млад подпоручик, току-що ми беше разказал, как е бил ранен. Той се спасил като по чудо. Един от тия редки случаи, които разумът никога не може да предвиди и очаква, които са вън от всяка теория на вероятностите и остават една прищавка или предопределение на съдбата. Да си убеден, че смъртта е не само близка и неизбежна, но и да видиш, че е дошла; да изживееш това примирение, в което има толкова отчаяние, колкото и спокойствие; и ето, в последната секунда, на самия край на пропастта, дохожда спасението и животът се връща. Може би това е най-болезнената криза за човешкото съзнание и следите ѝ остават неизлечими. Всеки нов спомен събужда това минало, и макар не веднъж да е разказвано и обяснявано, то изглежда още загадъчно, завладява и мечтателно унася, като сън.

На края на разказа си подпоручикът беше изпаднал тъкмо в това състояние. Легнал възник, той мълчеше и под бялата превръзка, която закриваше челото му, очите гледаха